
Pintér Sándor

TAVASZ

Itt-ott már nyíló-csukódó tavasz.
Ahogy a téli táj szobrait leleplezi.
És mostantól minden az, ami, önmagát adva
Folytatódik a levél az ágon, mert nem hullt le
Egyetlen levél se, egy levél se ősszel,
Maradt a helyén, örökre ott, egy másik gondolatban.
A várakozás kinyílt, mondhatnánk virágnak,
Ha lennének pontos szavak, de nem, elzúgott
Mind a céltábla mellett. Csak a lépés
A lombátor alatt, csak az a fontos, a néma
Parancs, hogy nézni és nézni, de nem
Rostálni át. Nézni, ahogy mozdul mozdulatlan,
Leborulni és csodálni, látni az elcsúszó
Képet, és megvakulni attól, ami mögötte van.

A KÁRHOZOTTAK ISTENNŐJE

Vonod magad mögött roppant uszályod,
Arcod fátyol rejti, s csak vonulsz, vonulsz
Termeid végtelen során napestig, számba véve,
Ami még maradt, a kárhozott lelkeket,
Kiknek istennője lettél, elmormolod
Uradalmaid valamennyi árnyának nevét, aztán csak
Lépsz egyre beljebb, ami már egyedül te vagy, megállva
A tükör előtt, nézed kezéd, az ötszirmút,
Amivel csodákat tettél, nézed a halálhoz,
Számba veszed ráncaid, majd letépve sötét
Koronád, kihajolsz az ablakon, és látod
Az Istent, mint egy síremlék, úgy lebeg fent a magasban,
És felemeled és iszol és felemeled és iszol,
Fenekig üríted a tegnapot, aztán
Magadra húzva csended, nyugovóra térsz,
Eltéve magad magad mellé.